

תהתמלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

תצויר לעצמך בכח חזאי' שלך אוד שגשיא דורנו
עומד מולך ומצוה עליו: הקשב, "אנכי נותן
לפניכם חיים" לעצוק בהפצת המעיינות חוצות
ראה עמוד 11

מאמר בפרסום ראשון

ערב שבת קודש פ' ראה, מבה"ח אלול
ה'י' תהא שנת סגולה

שלך

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

-2-

יש קשר ביטחוני נפרד זה עם שמירת שיעורם הרישוי נפרד הוא אשר תכנייהו דוחים אלוה נרא כיספי
 המלך כשרה תפ"ד ~~המלך דורשה אלוה עם (רף) ענה~~ דוחה במוסד כשרה ~~המלך דורשה אלוה~~ שומה
 כל ותפסאם בה. מכתב ששל אלוה נכרי הנפרד לפרק) רשאי הנפרד להקפיד פניה והוא ספקי את כולם כי
 (מסאד בלתיחוי בקרד פלכונה, ופטרס בווינלו, שוקל והמוכרתיס החוזי טעולה ונכוסים על אמרלו). ותיחה מה,
 ותיחה העלד בשדה, איי מתיבסלים לג המתיחה (כי) ספקי המלך דורשם, מלך לאה ספקי את כולם בספר
 פנים שמה ומראה להם מנה שחוקות ~~המלך דורשה אלוה~~ (מלך-שיבטה), אנה (שיבטה) חוזר (המלך), כל
 אחר מהם הוא כי ברגם דורשתי, חו המלך בהחזרה ורשואה (אנה) (מה טענות העלך כשרה כולם שויסה).
 כמכרזר באנדרלפי"תונו על המשל עם פורשה דחה, דרנה האלה י"ג מורד"ר הוא שיהי' עשה כפנים, פוסחה
 דרונה ית' לישואה ומפטרסה הודעה ורשואה אלוה תולזו (נרדף הנרדף שכל אלוה מהם הוא כי כלים ~~המלך דורשה~~).
 הוא ~~המלך דורשה~~ כל דחה אנה חות לפנים, בחיי פנים כפופים.

והנה מברור בהפסד הודעה שיסוף, סיכום שיש להיחיי שיה כי כי החיי משרה, משרה ~~המלך דורשה~~ ארז כל וירפנס
 אשר כל יש אדם סמוך, וכמה לכתוב: יש אלוה מרדשי שיסוף ספקי לפרד כשרה (היא מברור)
 אהבה-שחוננה כען חייא גם אנדרי-הו-שמעודה ~~המלך דורשה אלוה~~ נעלה בהמורד, יקרה-הודעה על-המלך דורשה אלוה
 אהבה המכר הוא ארז לא ודורשה משרה המלך הוא משהו צמחה היתה, כען ~~המלך דורשה~~ סמנה רב חתם.
 והדורשה שניכר חתום אנה, ~~המלך דורשה~~ אוח ומקלים אוחו דרשתי פניה ~~המלך דורשה~~ יצמחה-המלך דורשה אלוה
 לבב אנדרי ספקי, ולא על חתום כשרה חיי' האדם כי על כל מוצא פי חתום 24 שבחים, הנפרד האלפי סלמים
 וכמכרזר כמכר האלפי 23 ובכ"פ: 260). והמכר שמוחזק דורשה על פיר ומכרזר חיי', דרנה הוא ספקי היתה
 שיעוד חתום הסודשתי, אהבה המכר הוא מתיח כתיחה הקדושה (לא יש אדם אדם שמה), כמלך-המלך דורשה חתום הוא
 והפרד של הנציגים שמוחזק כשרה והנכוסים כעוד הקדושה, וחיי כפופים ~~המלך דורשה~~ חתום, כשרה את פניה
 הכולים ול-המלך דורשה אלוה, לעספם זה אף כפופים ~~המלך דורשה~~ מוכרמות ולי' בהם את קרובי חתום ~~המלך דורשה~~ פניה
 חתום, ובלשון ה' ענין דורשתי פוסחה.

המשך פיענוח הכת"ק:

והנה מובאר בהמשך הדרושי שם, שכשם שיש בה' שדה כך יש בה' מדבר, ארץ לא
 זרועה אשר לא ישב אדם שם. ובמשל דחודש אלול מלך בשדה (ולא במדבר) שהשדה נללה
 מהמדבר, וגם בפשטות המדבר הוא ארץ לא זרועה, משא"ל השדה הוא מקום זרועה וצמחתה
 חלחם, ארץ ממנה יצא לחם... .

(* **והאומרים פועלים כל"י לך אמר לבי (ראה הצ"צ עה"פ).**

3 דבר מלכות – מאמר בפרסום ראשון

מדוע אמר משה ראה אנכי / מהתנוונות ש"פ ראה התשת"ל

7 זמן הגאולה

ל"משכיל" לא מותרד לומר "משיח נא" / הזמן הנוכחי באור הגאולה

13 המעשה הוא העיקר

להכניז ולפרסם בכל מקום / הוראות למעשה בפועל

14 כת"ק – פרסום ראשון

לך אמר לבי / צללים מהגהת ל"ק אר"ש מה"מ על מאמר ד"ה אני לודדו התשת"מ

מערכת "יהי המלך"

במוסגרת: "פסחה משרה" שע"י "אגודת חסידו חב"ד" באר"ק, תחת נשיאות ל"ק אר"ש מה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמדי ה"קבוצה", "חייילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 11213 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 778-6670 (718) **טלפון:**
 סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1, קרית-שמואל; מיקוד: 26385 • **טלפקס:** 840-3153 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh@netvision.net.il • **אינטרנט:** <http://www.moshach.net/blind>

מופץ לשלוחים בארץ ובעולם על ידי הרה"ח ר' חיים וער
 לע"ג אמר, מרת רחל בת ר' אברהם ליפא ורי"ל, נפסרה ביום ד' סיון ה'תשנ"ט, תנגב"ה.

מאמר בפרסום ראשון

מדוע אמר משה "ראה אנכי"

לרגל שבת קודש זו, פ' ראה, מבה"ח אלול, הנונו בזה להביא מאמר שאמר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בהתועדות שי"פ ראה, אדר"ח אלול ה'תשכ"ה ככל הידוע מאמר זה לא פורסם עד עתה, ובזאת הוא מובא על-פי הנחה בכת"י מהתועדות זו שנמצאה לאחרונה בארכיון המערכת, בהוספת מר-אי-מקומות ואי-אלו ביאורים (חלקם מהשיחות שלפני-הן) השייכים להגנת העניין

[בקשתנו שטוחה בפני אי"ש והת' שי', אשר יש בידם הנחות מהתועדות ובכ"ק אד"ש שעדיין לא פורסמו: אנא, מסרו אותם לידינו, זכות הרבים תלוי בכפן] (ההתועדות כולה תפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תשכ"ה) **נעבד ונעדר ע"י מערכת "יהי המלך", ע"פ רשימה פרטית* – בלתי מוגה**

ראה אנכי נותן לפניהם היום ברכה וקללה, ומבואר בדרושי שנת תקס"ב² ההפך בין אני לאנכי³, שאני מורה שמדבר בשפלות, משא"כ אנכי מורה על הגבהה והתנשאות כו'. והטעם ע"ז – כי אני הוא אותיות איך⁴ [ולכן כשאומרים אני, לפעמים הכוונה היא שהוא בבחי' אין], משא"כ אנכי שניתוסף אות, ובפרט שהוא אות כ"ף המורה על ענין התקף והחוקף⁵ [ולכן כשאומרים אנכי אי אפשר לפרש שהכוונה לבחי' אין].

ומבאר שם, דווקא הטעם ששמואל נעניש על מה שאמר⁶ "אנכי הוראה", ואינא במדרש⁷

- (*) **העות המיוז:** בהנחה שח"י נרשם בחתימת המאמר: מאמר כמ"פ שבירשי' יש נענינם מופלאים שזוה ענין הסדר, ולפירושים רמז ודרוש שיה בין סוד לפשט, אי מבינים טוב יותר את הפשט. ע"פ.
- (1) **ולכאן,** הכוונה היא, שבהמשך להמבואר לעיל בהשורה (14) בביאור פירשי' בחלתי פרשתנו ע"ד הפשט, יש לבאר בזה גם ענין ה"ימנה של תורה", שזו, המבואר לחלו בהמאמר. ובפרט שהמבואר בהמאמר (החליק בין אני ואני באת כ') הוא גם ע"ד הכוונה ע"ד הדרוש (הינין ששמואל אמר אנכי כו'), והרי זה מוסיקי יותר בביאור הפשט.
- (2) **ס"ה"צ תקס"ב ח"א ע"י ית.** ראה אגרות קודש ל"ק אדמו"ר שליט"א ח"א ע"י רפ. והוא גם לק"ת שה"ש לב. ג. בדר שמות ויקרא ב' להצ"צ ד' גב ואילך (הערת ל"ק אדמו"ר שליט"א מפרסומי תקס"ב ע"י ש"ג).
- (3) **ראה גם** ספר הלקיטנים (ד"ח להצ"צ) ערך אנכי-אנכי, ונשיג.
- (4) **ראה שם.**
- (5) **ראה** לק"ת שה"ש כ"ה, ג. ובלי"צ (מנה מנה נסמנו בספר הגורכים מעל אגרות ערך ל"ף).
- (6) **שמואל א ט, יט.**
- (7) **ספרי דברים א, יז.** ל"ש ק"ח"פ שמואל א שם.

אלא שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה **בפשטות**, ובנין ביחמ"ק והקרבת הקרבנות **בפשטות** –

כך, נוסף לכך שכל עניני התורה ומצוותי' ממהרים את הגאולה, יש סגולה מיוחדת למצות הצדקה – ה"שקולה כנגד כל המצוות" – **ש"עקרבת את הגאולה"**.

ובפרט לאחר-שכבר "כלו כל הקיצין", ונמצאים בזמן השיא (י"ד העכססע און נויטקיסטע צייט") לרגע הגאולה – הרי ע"ז שאותם מוסיפים ונותנים פרוטה לצדקה [החל מהשליחות-מצוה שיתנו לכאז"א מכס, הן הילדים והילדות, והן ההורים המתנכס והמתוכנת], מקורבים וממזיזים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ובנין ביחמ"ק,

ובלשון התפלה: "שייבנה בית המקדש **במהרה בימינו"**.

(משוחזר כ"ב מנחם-אב, למחנות-ק"ז-ומי"ס ה'תש"ו – בכת' מוגה)

לך אמר לבי

בקשר עם חודש אלול נפי ראה, הבאנו בזה צילום (מוקטן) מההגהת הא'

של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מאמר ד"ה אני לדודי,

שנאמר באור ליום ה', א' דר"ח אלול ה'תשמ"י

(המאמר נדפס בס"ה"מ מליקט ח"א ע' תסז ואילך)

להלן פיענוח הכת"י (בא בהדגשה):

ויש לומר הביאור בכל זה, ע"פ משנת"ל שנקודת הדרוש תי"ל היא אשר העבודה דחודה אלול היא כמשל, המלך בשדה. ועפ"י **יומתק** הקשר דדושי אלול עם (דף) לב, דתה כשהמלך בשדה **היי "השדה"** משווה כל הנמצאים בה, מכינין **דשם** כל אחד (בלי הבדל) ושאז ויכול להקביל פניו, והוא מקבל את כולם כו' (משא"כ בהיותו בעיר מלכותו, ובפרט בהכילו, שרק המוכרחים ויחידים סגולה נכנסים אל המלך). ויתורה מזה, דבהיות המלך בשדה, איז ממוטבילים המהיצות וכי' שבין המלך להעם, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה להם פנים שרוקות. **ובכלל (ובפרט** בגלגל^{*)}, אני (ישראל) ודודי (הקב"ה), כל אחד מהם הוא לב **כביכול** להשיג. וזה תלוי בהאחדות דישראל (אנכי) (מה שבהיות המלך בשדה כולם שוים), כמבואר בגמ"ק. **וי"ל** שזוה גם הקשר עם פרשת ראה, דענין הארת י"ג מדח"ד הוא שיהי' פנים בפנים, פנימיות רצונו ית' לישראל ופנימיות הדבון דישראל אליו ית' (וע"ז תי"ל שכל אחד מהם הוא לב דהשני). **וכמש"נ** ראה אנכי נותן לפניהם, בחי' פנים בפנים.

להכריז ולפרסם בכל מקום

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העברתה המיוחדת חודרת אלול המדומנת בחמשת הראשי-יגיות דתורה תפלה גמ"ח תשובה וואולה, ובהזגשה מיוחדת בנוגע ל"ת החמישי, ענין האולח, כפי שהחודרת בכל עניני הענידה, ע"י שחודרים ונגשים בדרות של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני גאולה ובהמ"ק), מתוך צפי' ודאגה ומחנה שתכפי ומיד רואים בעיני בשר ש'תנה זה (המלך המשיח) בא'.

ובפשטות: **להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלך – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאול "דאח אנכי נתון לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת המאולה האמתית והשלמה.**

ו"יש להוסיף ולהדגיש שההכרה והפרסום דכה"ל צ"ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלממות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכין שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלמות, וכולים (ובמלא צרכים) הם לפסדם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבדאי אנים צרכים "לסבול" מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שנומצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישראל, ובדאי שע"י ההשתדלות המתאמה יתקבל הדברים ופעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיקלט אצלו בפגמוניות וכו'.

(משדות ש"פ ראה, א' ד"ד ט' אלול, ה'תש"א - חנוכה)

נמצאים בזמן השיא לרצף הגאולה

כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", שמאמינים, מחכים ומצפים לביאת המשיח ובנין בהמ"ק תיכף ומיד ממש, אזי משתתפים בהקרבת התמיד בבוקר – כשמשויה צדקנו יבוא בבוקר; וגם עכשיו כשנומצאים כבר בין הערביים, זמן תפלת מנוחה (שהתפללנו זה-עתה) – לא מתחייבים לזמן תפלת ערבית, אלא תיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, יחד עם בהמ"ק, ומספיקים ("מכאפט אריון") להקריב התמיד של בין הערביים (שזמנו עד שקיעת החמה). ובהתאם לכך צריכה להיות ההנהגה בפועל – **לראות ("דאח") בכל פעולה ופעולה את התכלית והמכוון להכנה לביאת משיח צדקנו והקרבת הקרבנות בהמ"ק.**

ובהתאמה יתירה בנוגע למצות הצדקה – שזמנה כל היים כולו (דלא כתפלות חיים, שכל תפלה שייכת לזמן מוסיים במשך חיים) – שהיא בדוגמת הקרבנות קרבן בהמ"ק, כי ענינו של קרבן הוא שיהיה ליקוח מצאנו ומביא לביהמ"ק בתוך קרבן לה', וכמו כן כשיחדיד מופישי מממנו לעניני קודשה [ובפרט כשעושה זאת מתוך רגש לבני, "א הארציקע מתנה", מתוך אהבה, מ"ש "ואחבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך", ודרשו חז"ל "בכל מאוד, בכל ממנוד", ה"ח בדוגמת קרבן לה'.

והעיקר – שע"י ממחרים ומזיזים עוד יותר את הקרבת הקרבנות בהמ"ק **בפשטות**, – שהרי חנוכה ב"אחכה לו בכל יום שיבוא" היא לא (רק) להדיבור וללמוד ופלוטל בות,

דאמר ל' הקב"ה אתה קורא לעצמך רואה אני מראה שאין אתה רואה, דכפשוטו אינו מובן למה נענש ע"י שהרי "לנשיא חיים יקרא לפנים הדואה", ו"דואה" (נשיא) צריך להיות בכל זמן, אלא נענש ע"י שאמר אנכי ולא אני, דאנכי הוא הנבחה והתנשאות, וד"ל⁸.

ומפשיד שם, דזהו גם הטעם שבמתן תורה כתוב **"אנכי הוי' אלקיך"**, לפי שאז ה' התגלות אלקות בהתנשאות מהקב"ה בקולות וברקים, והיינו שכדי לפעול הענין דאומה, יראה, רתת וזיע"ס בשעת מתן תורה נאמר אנכי דוקא המורה על תוקף וחוזק.

וזהו הטעם ע"כ ששמואל נענש – משיים שאמר "אנכי הדואה" ולא אני.

ב. וצריך להבין, הרי גם משה רבינו אמר¹⁰ "יש ממות אלקי רגלי העם אשר אנכי בקרב". ולכאורה, כאשר משה רבינו מונה את בני ישראל ורוצה לכלול גם את עצמו, די בה שיאמר **אשר אני בקרבן**, ומדוע אמר אנכי?

אך הענין הוא, שהיא הנותנת: איך יכול משה רבינו רצה לפעול בני ישראל את ענין לגביהם הם כדגל (כמבואר בלוק'ת¹²), הרי זה דוקא מצד הענין ד'**אנכי** בקרב"ו. כי מצד הענין דאני הרי "האיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה"¹³, שמשוה רבינו אחד מעצמו למטה מכל בני ישראל, ודוקא מצד ה'**אנכי** בקרב"ו" יכול משה רבינו לומר שכל העם הם לגבי כרגל.

ג. אך עדיין צריך להבין, מדוע בפירשתנו אומר משה "דאח אנכי גו" ולא ראה אני? ויזכר זה בהקדים המבואר לפי¹⁴ שהיה¹⁴ הטעם לזה שרש"י הוצרך לפדש ש"סרכה וקללה" הכונה לבכיה וקללה "האמרות בהר גריזים ובהר עיבל", מכיון שיש בהם חידוש מיוחד¹⁵ על הבכיות שנאמרו בפ' בחוקותי וכו"ב.

והחידוש הוא: שבהר גריזים והר עיבל משה רבינו רצה לפעול בני ישראל את ענין האחרות, באופן שבני ישראל היו ערבים זה לזה¹⁶ ועד שאחד יוכל להוציא את השני ידי חובה בברכה, ולא רק בברכת המצות אלא גם בברכות הנתת, ואפי' אחד האוכל דבר השייך לקליפת נוגה באופן כזה שעליו אומר אדח"ה¹⁷ ש"לכל לפי שעה ברע גומר שבשליש קליפת חטמאות", מכל-מקום הרי אומר על-זה ברכה, ומשה רבינו רצה לפעול שגם על-ידי ברכה אז יוכל להוציא שישים ריבוא מישראל ידי חובה,

והכידוע שלא רק בברכת המצות ניתן להוציא את השני ידי חובה, אלא גם בברכת הנתת, חנם שבה יש כאלו ברכות שאי אפשר להוציא את השני בחידי, מכל-מקום ברובם אפשר (וכמו

8) דאח סה"ח תש"ט סוף ע' 534 ואילך.
 9) יתור כ"ב.
 10) ראה בברכת כהן א. וש"נ.
 11) בהקלותו יא. כא.
 12) תל"א באשית א. ב.
 13) בתולדות יב. ג.
 14) תופסה ב"תי המלך" וס' ע' 6 ואילך.
 15) נמכבאר בהשחתה שם, ש"ראה אנכי" הוא לי חידוש, דהיינו, שמשוה רבינו אומר לבני – "דאח"י שיימו לב, אני עומד כעת לימור חידוש! ומהו החידוש? – הברכה והקלה "האמורות בהר גריזים ובהר עיבל".
 16) רש"י נעבים כתי כתי – ראה בהשחתה שם.
 17) תנאי פ"ז (יא, טע"ב).

שפוסק אדח"ז בשו"ע¹⁸]

ולכן, כשמשה רבינו חי, צריך לפעול בני ישראל שיהיו "לאחדים כאחד"¹⁹ ולא רק כמו "אב אחד לכללם"²⁰ אלא שיהיו כולם מתאמות עד לאחדים ממש כמ"ש בתנאי פרק ל"ב, עד שיהי' נוגע לתלכה בפועל כנ"ל, חי, מוכרח לומר "דאה אנכי", היינו, שמחלין יש לו הכח לזה – מצד ה"אנכי בקב"ו", כנ"ל.

ד. ובהו יבין ל"כ מה שלהלן (בפ' נציבים²¹) אומר משה רבינו "דאה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע אשר אנכי מצדך וגו'".

ורביבאר בה:

באם משה חי, אומר רק "נתתי לפניך את הטוב ואת הרע" חי מספיק אז לומר "אשר אני מצדך", ולא חי דרוש למשה התוקף דאנכי [בדוגמת המבואר לעיל¹⁴ בפרשתנו שבאם חי מדבר על ברכה וקללה סתם – לא דחר גריזים – חי מספיק לומר "דאה אנכי",

אמנם, מכיון שמשה רבינו בא לומר את הענין ד"החיים והמות גו' ובחרת בחיים"²² – אזי ה"אני" לא מספיק, וכמ"ש במג"א²³ שהמפתחות דתחיית המתים לא נמסרו אלא הם ביד הקב"ה, ולכן אחר "אשר אנכי" – חיות וכדו לפעול את הענין ד"בחרת בחיים" החי זה רק מצד ה"אנכי בקב"ו"²⁴.

ח. וזהו גם מה שמבאר (בסח"מ תקס"ב²⁵ ובלקו"ט בפרשתנו²⁶), שכאשר הקב"ה המשיך ברכה בעולם פתח באות ב' – "בראשית כו" – לפי שהוא סימן ברכה (ומפי' שאות ב' הוא פתוח לחייו וזהו הוראה על פתיחת כלי החכ' ל'הוות מאין ליש דוח' "בראשית ברא" כו'), משא"כ במתן תורה שפתח באות א' – "אנכי ה' אלקיך", כיון שהמשכה תדבר במ"ח חי' צריך לחיות דוקא ע"י בחי' האל"ף ד"אנכי" שלמעלה ממדדיגת תב"ח, דהיינו, להמשיך הברכה משם ח"י שלמעלה מהשתלשלות כו' (כמבואר שם בלקו"ט).

וללאור צ"ל, מדוע במתן תורה אמר הקב"ה "אנכי ה' אלקיך", היינו שהמשכה לה' ועד בחי' אלקיך נמשך מאנכי, וכן בבראשית – "ברא אלקים", ואילו כאן כשאומר "דאה אנכי" אינו אומר גם ח"י אלקיך?²⁷

אך הענין הוא, דתהי' המשכה בבראשית היא בסדר ההשתלשלות שלכן נא' אלקים (בניסח' הטבע²⁷, וזהו גם הטעם שפתח ב' – לפי שהוא אורות פנימיים שבסדר ההשתלשלות²⁸), וכן במתן תורה הגם דכתוב "אנכי" מכל מקום ההמשכה היא בהשתלשלות

18) או"ח ט"ז ס"ח.
 19) לקו"ט ר"פ נציבים. וראה לקו"ש ח"ד ע' 114
 20) ח"א סוף ע' קנה ואילך.
 21) י"ט, ב.
 22) פתח שער פ"ב פ"ב. ובש"ח שער האותיות
 23) פתח שער פ"ב פ"ב. ובש"ח שער האותיות
 24) פתח שער פ"ב פ"ב. ובש"ח שער האותיות
 25) פתח שער פ"ב פ"ב. ובש"ח שער האותיות
 26) פתח שער פ"ב פ"ב. ובש"ח שער האותיות
 27) פתח שער פ"ב פ"ב. ובש"ח שער האותיות
 28) פתח שער פ"ב פ"ב. ובש"ח שער האותיות

ביום והו' כלילה ישנו מאור ברקיע שמאיר על הארץ.

במלא מנוב, שאפילו כאשר נמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות, ישנו הכח ל"דאה", כיון שגם אז ישנו ברקיע ה"מאור" שמאיר על הארץ.

ובפרט כפי שחי' קודם מיעוט הירח (ביום הרביעי, שמצד זה זקוקים ל"זרחיבא על כפורה") – שאז גם הלבנה (למשלעת הלילה) היתה המאור המדול (ישני המאורות המדולים); אבל גם לאחר המיעוט. היא עדיין "מאור הקטן" שתפקידה הוא "להאיר על הארץ", ובמילא זה נותן את האפשרות ל"דאה".

(מחש"ש פ"פ ראה ה'תשמ"ו – בבתי מנוח)

זעקים בני ישראל – היכן ה"יואר לנו"?

. . . נשאת השאלה: עד מתי יצטרכו יהודים להתייעץ ("מאטערו") בגלות, מספיק כבר יהודים רוצים כבר את הגאולה, ורוצים יהודים הרחבה בגשמיות וברוחניות!...

אמנם ישנם טפשים המשלים את עצמם שיש להם הרחבה בגלות, ויש עליהם לימד זכות – שטפשותם באה מצד החושך כפול ומכופל דגלות, אבל לאחר שמעוררים אותם שגולת אינה מקום להיחיד, החי אינם צריכים להשאיר טפשים...

הוא אומר שהכל טוב לו בגלות וזהו אינו יודע מה רוצים – מה הפירוש שהכל טוב לך? החי העיקר חסר ו'אלו מעל שולחן אביהם", וליחידים אין את אביהם (במלוי), כמ"ש "אותותינו לא ראינו גו' ולא אתנו יודע עד מה"?

וכל החסברים, שיש את עצמות ומהות, והצמצום אינו מסתיר, ושאין שום שיעורים, "ציטא דאס, ניטא יעניק".... – הם כולם אמנם חסברים בתורת אמת, אבל צריכים (כפי שהוא אומר בלקו"ט השבעי) את ה"יאר ה' פניו אליך", "א-ל ה' ויאר לנו", צריך להיות לנו אור, והיות שבני ישראל נמצאים נשמות בגופים צריכים לדאות את האור בעיני בשר, וכיון שהנשמה נמצאת בגוף היא יכולה לדאות את האור רק ע"י העיני בשר של המוח?²⁹

ורכונות בפשטות ב"יאר לנו", כפי שרואה זאת הנשמה בגוף בעיני בשר, היא – שיש לנו אור בפשטות, הרחבה בפשטות ובגשמיות וברוחניות, מנוחת הנפש ומנוחת המוח וכו'.

זעקים בני ישראל! – חילו ה"יאר לנו"?! אין שום הסברה מדוע לאחר כל הגלות אין לנו את ה"יאר לנו"?

אין הכוונה שבשאלות אלו רוצים להתחמק ("ארויסדרייען") מעשיית העבודה – חס ושלום! ואדרבה – רוצים כבר את "שלימות העבודה" כמצות רצונך" כפי שתר"י לאחר באת משיח, וזהו הכוונה בכל השאלות והטענות הללו: במקום זה שבני ישראל קיימו תורה ומצות בעמל רב ("עצאמענטערטערהייט") בגלות, מדוע שהם לא יוכלו לקיים זאת בתכלית ההרבה בגשמיות וברוחניות בגאולה העתידה "כמצות רצונך"?

כאן לא נוגעים כל הקשיות, אלא הפועל ממש – שרוצים את "משיח נא"!
 (מרוגס חפשי משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ה – בבתי מנוח)

תצויר לעצמר שנושיא דורנו עומד מולד ומצותה!...

הגתה: "ועד הנהרות התמזימים", תרגום: מערכת "יחי המלך"

"דאה" מלמד יהדי שעבודתו צריכה להיות באופן של ראי', ובלשון הויזשולמי עה"פ בתהלים [שאמרו היום] "אך בצלם יתהלך אישי" [וכמבואר בשימוות הצ"צ על הפסוק] – "על האומר שמועה מפי אומרה יהא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו".

זאת-אומרת: כאשר חולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אודות זה בקונטרס, או בלקוסי שיחות, שאמנם זה מאוד טוב ויפה ("פיזי און גוטי"), אלא תובעים ממך ש"דאה רואה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו" "דאה אנכי נויתו לפינכם היום" – תצויר לעצמך בכח הראי' שלך אך שנושיא דורנו עומד מולך ומצוה עלך: הקשב ("הער זיך אייך"), "אנכי נויתו לפינכם היום" לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

חרי ישנם פה אלו שזכו לראותו בגשמיות, וגם אלו שלא זכו לראותו – יש חרי תמונת מדידות (עד כמה ששייך לומר זאת על תמונה).

ישנה החורחה: לא רק שהוא לומד את הלקוסי שיחות וחוזר על זה, אלא תובעים ממנו יותר – "שיחי", "דאה", תצויר לעצמך ותראה "כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", ושולח אותך לשליחות זו.

ואז זה יסור את הכלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב, ואי שמפריעים בכלל לקיים השליחות.

ישנה לזה עצה פשוטה – שידאה כאילו בעל השמועה עומד לנגדו. ואין הדבר תלוי אלא ברצונו: יש לו חרי כח הצויר, וא"ל ביכלתו לנצל כחי לצויר לעצמו דברים של מה-בכך, וביכלתו לנצל זה כחי לצויר את הצויר של נשיא דורנו

לכאורה יכול היהדי לשאול:

הקב"ה ברא את העולם באופן שבבדי שיוכלו לראות (ראה) זקוקים לאור, וכאם יש חושך – הוא לא יכול לראות.

טוען הוא: ומצאם חרי בגלות, במצב ש"אותותינו לא ראינו גו' ולא אתנו יודע עד מה", ובפרט בחושך כפול ומכופל זה דגלות, שמדמים אותו [בכמה מקומות] לחושך הלילה – א"ל כיצד תובעים ממנו שיחי' "דאה" כש"החושך יכסה ארץ", הוא ויצא אמנם לראות – אבל העולם לא מאפשר לנו?

אומרים לו – שהמצאות אינה כזו. וזאת למדים מיום הרביעי:

ביום הרביעי נתלו המאורות, "שני המאורות המדלילים", שתפקידם הוא "להאיר על הארץ", כמ"ש בתורה, ואסתכל באריותא וברא עלמא – מן זה נשתלשל במציאות העולם בפועל, "ויהי כן", שבים הרביעי נתלו המאורות בקוץ השמים בכדי שיחי' "להאיר על הארץ", "את המאור המדל למשללת היום ואת המאור הקטן למשללת הלילה", ז"א שחו

ובאופן ד"ה אלקיד" (רשם הוי' מרמז על כל סדר ההשתלשלות כנודע²⁹, ואח"כ בחי' אלקיד, דלפי פשוטו הכוונה בהא היא אלוקה של דוקא³⁰, שזה מורה שנמשך ונשתלשל למטה להיות אלוקה של דוקא³¹), משא"כ כאן שמושה רבינו רצה להמשיך את ענין האחדות בבחי' ישראל ובאופן ד"לאחדים כאחד" ממש, אזי אם הי' נמשך בהשתלשלות הי' זה באופן ד"אדרישם שבטיכס³² עד "שידאב מלימך", דהיינו, בהתחלקות לפיטיס הרבה ולא "לאחדים כאחד" ממש – ולכן אמר סתם אנכי כדי להמשיך את ענין האחדות למעלה מכל סדר ההשתלשלות, ודוקא אז הי' יכול לפעול את ענין האחדות עד כדי "נצבים כולכם" כאחדים ממש³³.

ומכל מקום, בכדי שיגיע לעולם הזה הי' צריך לעבור דרך "ה' אלקיד" – סדר ההשתלשלות, אבל רק בדרך העברה ולא בדרך התלבשות. וכמבואר בארוכה החילוק בחסידות³⁴ בין העברה להתלבשות.

[ויסיים כ"ק אד"ש כבכל פעם:] אשר אלו שלמדו הלך"ת השבועי ואלו שמקיים לסיים זאת עד הבדלה – שיאמרו לחיים, ומשיינו עלי"ז את הענין ד"לאחדים כאחד" ממש, ושתהי' שנה טובה ומתוקה.

29) מאמרי אהתיצ' – דברים ח"ב, אוה"ת להצ"ע על חטי"ז ע"י 501 ואילך. סה"ט תשל"ב ע"י 225 ואילך. תולה ואילך. ובלימי.

30) לקי"ת ריש פ' פישתנו.

31) תשובה בחציע"ג הוא ע"פ מאמר ד"ה דאה אנכי.

גו' – המתעוררות שמיטת ח"ד ע"י 286, וראה גם סה"ט.

34) ראה סה"ט תשס"ז ע"י 532.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'לדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקדשה ב"יחי המלך"?

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

גם, והוא העיקר, עי"ז תקרב ותדיש את התולדות של הדרכי מדי"ת שלישיא

כדאי לדעת: ניתן להלק את הי"הי המלך" כמשורה בשמחה
במוספת כיתוב על הכריכה הקדמית והאחרית

כא"רד"ב: 778-6670 (718)
כא"רד"ק: 840-3153 (04)
התקשר עכשיו:

ל"משכיל" לא מסתדר לומר "משילח נא"!

הנחה: "יער הנחות המתמזגים", תרגום: מערכת "יחי המלך"*

א. רואים בפטיות את החילוק בין חכם גדול לאיש פשוט:

כאשר אומרים למשכיל "משילח נא" זה לא מתעניין אצלו – כיון שהוא יודע את מה שלמד בארכות הניבאר אשר משיח הוא בחי' החידה, והוא יגלה את בחי' החידה בכא"ו ובלב העולם כולו. והוא הרי למד איזה עילוי נעלה ביותר הוא הגילוי דבחי' החידה:

הוא יודע שהמשה שמת נקרא לנשמה: נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה². ויודע שב"מענה לשון" מובא (מהזמח"ג)³ ש"נפשא דלהון קדישא" ו"דווא דלהון קדישא" ו"נשמתא דלהון קדש הקדשים", ונוסף לזה נאמר שם כיצד זוכים לכל הדוגת האל: "זכה בר נש בהאי נפש מריקין עליו, עטרא חיי דאיקרי רוח", "זכה בר נש בההוא רוחא מעטרין לי' בכתיבא קדישא עלילא דכליל כולא דאיקרי נשמה". זאת-אמרת, שלא מגיעים מיד לבחי' נשמה, אלא בתחלה עליו לעבוד כדי להגיע לבחי' רוח ואח"כ לעבוד עוד כדי להגיע לבחי' נשמה. ומזה מובן העילוי הנעלה ביותר שישנו בבחינות אלן.

ובפרט כאשר הוא מדייק בלשון הזוהר, שכאשר זוכים לבחי' רוח נאמר "מריקין עליו עטרא חד דאיקרי רוח", וכאשר זוכים לבחי' נשמה הלשון הוא "מעטרין לי' בכתיבא קדישא עלילא כו", לשון עטרה, ולא רק לשון של התלבשות (כמ"ש אח"כ). שזה מראה על הגילוי של בחי' כתר ועטרה, שהם בחי' נעלות ביותר.

וכל זה כאשר מדובר אודות נפש רוח ונשמה, ומובן כבר מהי הבחינה דחי', ועוד יותר – מהי בחי' החידה!

וכל זה למד המשכיל והתייגע בזה, וכמובאר בארוכה בקונטרס העבודת⁴ בנוגע לעבודה הקשורה עם כל הדוגות הללו שבנשמה, אך דוגא אחת עולה לדוגא שלמעלה ממנה וכו'.

(* השיחה מובאת בזה בעריכה מחדשת ועם מראי-
 2) ב"ר פי"ד, ט, דב"ר פי"ב, לז, ודאה עיי' בתחלתו.
 שיער המלומדים בתחלתו. ובפ"ח.

מקומות.
 1) דמ"ז לח"א ר"ס ב, אה"ת נבט"ע אר"עו. סח"מ
 תר"כ"ע ע"י טו, "יה ותין תתחין. סח"ת תר"צ"ע ע"י 207.
 4) על 4 ווא"ל.
 ועוד.

הכל דהחשבון הוא: "עד מתו"!

היחבן שבסימנים של י"א חדשים דשנת "נפלאות אראנו", משיח עדיין לא בא?... ובסגנון דפרישת השבוע – "דאה אנכי נתון לפניכם היום ברכה", כל עניני ברכות, ולכל כדאש הברכה העיקרית דגאולה האמיתית והשלימה – שלא מספיק ששומעים (ומבינים) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", אלא צריכים לראותו בעיני בשר, ולא רק "אראנו" בלשון עתיד, אלא "דאה", בלשון הווה, ובלשון ציווי!

(מסכת ש"פ ד"א, א ד"ד ח"א אב"ל. ה"תש"א - סוגה)

אומרים לו: מחשבת הסוס אוהה משנה מאומה

.. כאשר יהודי בא וטוען שאינו רואה ואינו מרגיש שיע"י עבודתו יכול הוא להביא את הגאולה – אומרים לו: משל כמה הדבר דומה – לחכמים היושבים בעגלה ועוסקים בשקי"ט בענין שכלי, הנה אע"פ שבבעל-העגלה חושב אודות פרנסתו ולכן מריץ את הסוסים, והסוסים חושבים אודות התבן ולכן הם רצים – אין מחשבת הסוס אודות התבן (ומחשבת הבעל-עגלה אודות פרנסתו) משנה מאומה בנוגע לדבר שכל שבו עסוקים החכמים היושבים בעגלה (למרות שהחכמים וקופים לבעל-עגלה ולסוסים כדי שיוכלו להגיע למחוז חפצם)! ועד"ז מובן בנוגע לנמשל: בכל אדם ישנם ג' העניינים הנ"ל – דהנה, מביאר בלקי"ת (בחוקותי מז, ג), שבכל אדם יש נפש אלקית ונפש הבהמית, והממוצע המחובר הוא – נפש השכלית. ועפ"ז – החכמים שבעגלה הם בדוגמת נפש האלקית, הסוסים הם בדוגמת נפש הבהמית (כשמה כן היא – "רוח הבהמה היא היורדת למטה"), ובעל-העגלה הוא בדוגמת נפש השכלית, הממוצע המחבר בין הנ"א לנ"ב (בדוגמת בעל-העגלה שהוא האמצעי המריץ את הסוסים למחוז חפצם של החכמים).

וכשם שבמשל הנ"ל אין מחשבת הסוס אודות התבן גורעת מאומה מחשבתם של החכמים בעיני השכל, כמו כן הוא בממשל שמשחבת הנה"ב אודות עניינים נשמיים כו', אינה גורעת מאומה מכללות עבודתה של תה"א.

ולכן, אע"פ שאינו רואה ומרגיש שעבודתו פועלת ומביאה את ענין הגאולה – אין זה גורע מאומה מאמיתית הדבר וידיעות עי"י הנה"א, ולכן אומרים לו שהיות שהוא מאמין בדבר, שהרי כל ישראל הם "מאמינים בני מאמינים" [היינו, שנוסף על היותם מאמינים בכח עצמם, הרי הם גם בני מאמינים – מצד כח האבות, חלל מאברהם אבינו שנאמר בו "האמין בה' ויחשבה לו צדקה", שענין זה נמשך לכאן"א מישארל – "אשר יצוה את בני ואת בתו אחרי וישמר דרך ה' גו"ן]. הנה סוכ"ס יבוא הדבר גם באופן של ידיעה וחדגשה.

(מסכת ש"פ ד"א, תב"ה ח"א אב"ל ה"תשס"ב – בפרד סוגה)

אלו – זה לא מפריע לך, הוא רוצה את משיח צדקנו "נא" למטה מעשרה ספחים!
 ד. הוראה מזה בנוגע לפועל (כ"ק) אדמו"ד שליט"א חייד והמשיח: – שיעסקו ביתר שאת וביתר עז בהמבצעים: מבצע אהבת ישראל, מבצע חינוך, מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, בית מלא ספרים – יבנה החכמי, מבצע נרות שבת קדש ווי"ט, כשרות האכלה והשתי וטהרת המשפחה, ולהשתדל בעצמו שכל יהודי יקנה את באחד מספרי התורה הכללים.

. והעיקר הוא כולל – הפועל ממש: שמשיח צדקנו יבוא בפשטות בפועל ממש, שאת זה ממהרים יותר על ידי עשיית ענינים אלו בפשטות בפועל ממש.

שמשיח צדקנו יבוא בפשטות "נא", באנגלית, באדיש ובלשון הקודש – העיקר הוא – כפי שהאיש הפשוט רוצה – שהוא יבוא בפשטות,

ויליכנו בפשטות לארץ הקודש, ולירשלים בפשטות, ולבית המקדש בפשטות, ושירי" מ"שה ואחרון עמחים" בפשטות,

בגאולה האמיתית והשלילה בפשטות, במוחד בימינו ממש.
 (משיח ש"פ ראה ה'חש"ב - בלתי מוגה)

סך-הכל דהחשבון זחודש אלול הוא: "עד מתי"!!!

. נוסף על כללות הענין ד'אחכה לו בכל יום שיבוא", ובפרט לאחר ש"כלו כל הקצין", וסיימו כל עניני העבודה (כמדובר כמ"פ), נמצאים בשנה מיוחדת שהר"ת שלה "ה' תתי" שנת נפלאות אראנו", לכימי צאתן מארץ מצרים אראנו נפלאות", – וכבר ראו בפועל כולל "זפלאות" הן בנוגע לגאולת הפרט והן בנוגע לגאולת הכלל, כולל ובמוחד בנוגע לאחינו ב"י שבמדינה ההיא, שרבים מהם יצאו מן התורה ומצורתה, הן כפשוטו, והן (ובעיקר) בנוגע להאפשרות לחיות חיים יהודיים על"פ התורה ומצורתה, ועד שבמים האחרונים ממש (ובאופן דפוולה נמשכת גם בימים אלה) התקיים הכניס של שלוחי חב"ד (מכ"כ מדינות) במדינה ההיא – שבה נמצאת העיר והערים ליואנוטיש, לאדי, ליאנא, ורסטוב ופטרבורג, שבהם היו ופעלו נשיאי חב"ד במשך כולל דורות – נתכנסו השלוחים של נשיא חב"ד בדורנו כ"ק מ"ח אדמו"ר בעיר הברה של מדינה ההיא (מאסקווא), על מנת להסיף ביתר ובהר עוז בהפצת התורה והפצת המעיינות (דורות חסידות חב"ד) חוצה, שיע"ז אחי מר דא מלא משיחא –

ובשנה זו עצמה – עומדים כבר בר"ח אלול, חודש החשבון של כל השנה, אשר, חסר-

(6 תר"ח אחד זכר – פסחים קיד, ב. ראה יומא ת, ב.

ב. ואם-כן, לאחר שידועים את העילוי הכי גדול דבחי' יחידה, במכל-שבין מחדגות שלמטה הימנה בשמה, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לומר שבעולם כזה אשר בו נמצאים עכשיו, פתאם בא משיח – "משיח נא" – ומלה את בחי' היחידה בכל העולם כולו? כלומר, לא רק שהוא בעצמו בחי' יחידה – אלא הוא מלה בחי' יחידה בכל העולם?

הרי זה היפך השכלי

לא מסתדד לו (ס'לייגט זיד ניס"י) לומר משיח "נא"!!!

הנה עתה הוא ישן בהתועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו – רואה הוא את משיח צדקנו, בשר דם! ואומר: משיח – שלום עליכם!!!

הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, וידע מה זה משיח – ואיד אפשר לומר ש'משיח נא"!

כאשר הוא מתעורר משנתו ושומע שמדברים על משיח, הוא מונגע בדאשו – הן הן (באמקעט ער צו מיטן קאפ – יע יע"י)... אבל לקלוט זאת (פאטופעו"י) – אין הדבר נקלט ומתקבל בשכלו.

הוא רוצה רק דבר אחד: משיח על השולחן!

ג. משיח איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הללו של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו – הוא רוצה רק דבר אחד: "סאפאר דא פלאח" = המרזן על העץ] – משיח על השולחן, ליד השולחן (אויפן טיש, באם טייש"י);

שמשיח בתור בשר דם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה ספחים, עכשיו, "איצטער", "נא"!

כבר מספקה הגלות, "דאלא גלות", עם... כל הענינים הקשורים בזה – הוא רוצה את משיח בפועל ממש!

ולאלו שלומדים ויודעים את כל הביאורים מה זה משיח וכי' – אומר האיש פשוט: יש לכם קושיות? – תקשו קושיות, תגנו תירוצים ותבארו ביאורים, לבריארת (אגענובערהייטיש"י)! אבל שזה יעכב את באת משיח? – חס ושלום! הוא רוצה את משיח "נא"!

וממשיך ואומר: אתם רוצים להתעורר? – תתעוררו כמה שעות, תגנו ניגונים, תצאו בליקוד ותרקוד עם הילדים; יש לך תענוג בחקירתך? – תקשה קשיית ותלמד אודות ענינים

(5 ראה ספר התולדות אדמו"ר מו"ר ש"ע 69. סה"ש היש"ע ע' 105. ונד.